

Патријарх Иринеј у манастиру Свете Текле у Малули

Трећи дан посете Његове Светости Патријарха српског г. Иринеја Цркви Антиохије, настављен је 03. јуна 2019. године тачно у 10 часова, када су се домаћини, гости и пратња упутили у правцу велике светиње, манастира Свете Текле, пише протођакон др Дамјан Божић из часне делегације СПЦ.

Поворка од једанаест аутомобила са јаком полицијском пратњом одмах по изласку из града Дамаска суочила се са стравичним призором са обе стране ауто-пута. Не само насеља, већ читави градови били су срањени са земљом. Вихор рата и мржња људи пред собом су покосили све. Милости није било ни према једном објекту, а понајмање верском. Са обе стране пута повремено смо наилазили на облаке дима у даљини, тзв. печурке. У првом реду, верски рат је усмерен против хришћана, којих у Сирији има прилично много. Према званичним подацима, у тој земљи живи око 10% хришћана различитих вероисповести: православних Арапа, који припадају Антиохијској Патријаршији, јаковита или монофизита, несторијанаца, Јермена

Григоријанске цркве и Јермена католика. Сви они имају своје споменике и храмове у Сирији, од којих су многи сада оштећени.

Тужан приказ пратио нас је до манастира Свете Текле, који је такође био разорен. Најгора ситуација задесила је овај манастир у граду Малули, недалеко од либанске границе. „Исламска Држава“ напала је мали град Малулу 5. септембра 2013. године и покренула је напад на хришћане и зграде, уништавајући сва света места у граду. Три хиљаде људи је напустило град, оставивши само муслимане и 40 монахиња овог манастира, од којих је њих дванаест киднаповала ИД почетком децембра исте године. Монахиње су ослобођене у марту 2014. године. Ова акција је била довољна хришћанском свету да схвати да је верски рат почео. Могуће да управо зато хришћани једнодушно подржавају Асадов режим – схватајући да ће, ако на власт дође опозиција, а посебно радикални исламисти, они заједно са својим културним споменицима први бити истребљени. Чак им и сада, у условима грађанског рата, то демонстрирају у свакој прилици. Иначе, манастир Свете Текле је на Унесковој листи светске баштине.

И овај пут, а по обичају ове земље, добродошлица је била дирљива, емотивна и за неке веома потресна. На стотине насмејаних и раздраганих мушкараца, жена и деце узвикивали су радосне покликe. У ваздуху се осетила радост због посете нашег Патријарха, на кога су падале као киша латице цвећа. И поред велике врућине (преко 40 степени) и велике гужве, сви су побожно и богобојажљиво прилазили и целивали свету десницу патријарху Иринеју. Убрзо затим један од мушкараца отпевао је кратку песму похвале и добродошлице Патријарху српском, да би се затим окренуо и у страну померио.

После доксологије патријарху Иринеју добродошлицу је пожелео духовник манастира, архимандрит Илија Адес који је рекао:

-Наша срца су била тужна, због ситуације у Сирији и ратова. Вама је позната наша ситуација у Сирији, и у нашем селу у којем смо толико патили због тога. Али није се угасила светлост код нас, светлост Васкрсења. Док имамо светлост Његовог Гроба у Светој земљи, ми ћемо имати светлост за наш живот овде. И нећемо отићи из овог места. Наш понос је што причамо арамејски језик, језик којим је говорио наш Господ, Исус Христос. На арамејском језику „малолe“ значи пролаз, где пролазе људи. Ми сведочимо овде како смо пролазили тешке периоде. А сад сведочимо како смо једно у нашем Господу Исусу Христу. Имамо наду да ће проћи овај период, јер ми чекамо наше Васкрсење, као што каже наш отац патријарх Јован. Ваш

долазак данас, Ваша Светости, у Малоле, међу нашу децу и народ, посебно у манастир Светог Петра, који је познат историјски манастир, иначе близанац ове стене која постоји на овим просторима. Ваш долазак је показао нама да смо ми синови живота; ми волимо своју земљу, ми ћемо да победимо смрт и зло. Ми смо радосни због Ваше делегације, ви нисте само гости, ви сте део наше земље, наши људи, добродошли сте у Вашу кућу и међу Вашом браћом у Антиохији. Желим да поклоним Вама у име наше Светости, монахиња, свима вама који сте присутни овај поклон, и да се молите за нас, на многаја и благаја љета.

Патријарх Иринеј отпоздрвио је духовнику у манастиру Свете Текле:

-Срдачно Вам хвала на топлим речима и овом дивном дару који сте ми у име манастира, сестара и своје лично име поклонили. Долазимо из града Дамаска, где смо видели дивне ствари, а још више дивне људе, који носе Бога у срцима својим и који живе животом каквим Господ жели или Свети Велики угодници који су овде рођени или су овде боравили. Долазећи у ову велику и познату светињу, за коју смо ми чули, али не верујемо да је неко од нашега рода скоро био овде у прошлости. Овде сам пун посебног осећања за које је тешко наћи погодну реч да изразимо то шта осећамо – ту благодат која се показује преко ове светиње. Нама је позната ова светиња, као што нам је позната и Света подвижница Текла, која се овде подвизавала и која је оставила трага свјим светим животом. Сада имамо велику част да видимо, посетимо и да се поклонимо овој великој светињи, у којој су живели многи велики духовници народа сиријскога, који су оставили трага не само овде, него у читавом хришћанском свету. Посебна је част што смо посетили село које говори арамејским језиком, језиком којим је Господ Христос говорио и језик којим је написано прво канонско Јеванђеље. Све је то велики дар и благослов Божји, који се према нама богата излива. Видети ово место, осетити ту светињу, као што рекох, дар је Божји.

Били смо изненађени данас када смо видели ове огромне рушевине, које сведоче о страшном страдању и трагедији нашег времена оних који су ово дело оставили иза себе. Знамо за ваше страдање, пратимо и упознати смо, велика су зла овде учињена и колика је искушења овај народ поднео. Ако је за утеху, и ми смо прошли као српски народ кроз сличне патње и страдања. И оно што смо ми доживели и оно што сте ви доживели, тешко је превазићи не само за неколико година или читав век људског трајања, да се поправи оно што је уништено и да се заборави, ако је то могуће, на оно што је народ преживео – и ваш и наш. Нажалост, то је наша историја и наша судбина.

Имамо утеху да је Господ наш први страдао и рекао својим ученицима: “Ко хоће да иде за мном, нека узме Крст свој”, не обећававши славу овог света, него Крст, у чему је наша радост и наше спасење. Нека Господ наш, којем служимо благослови овај народ и нека то буде ношење нашег Крста. Надајмо се у Господа да ће помоћи и да ће улили љубав у људе да једнога дана престану да чине зло и да почну чинити добро и да својим добрим животом славе Господа свога. Нека Господ благослови овај честити народ, који нас је овако дивно и срдечно дочекао. Нека благослови њихове домове, њихову децу и овај крај који носи Господа у срцу.

После обиласка манастирског комплекса и разговора с народом, патријарх Иринеј је провео неко време у молитви у пећини Свете Текле, где се ова Божја угодница подвизавала, известио је протођакон др Дамјан Божић из пратње Његове Светости Патријарха Иринеја, а пренела Информативна служба СПЦ.

[slovoljubve](#)